

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sophie Kinsella, *Wedding Night*

Copyright © 2013 by Sophie Kinsella

All rights reserved.

© 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Radu Răileanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KINSELLA, SOPHIE

Noaptea nunții / Sophie Kinsella; Mihaela Doagă (trad. din
lb. eng. de). – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3731-7

ISBN ePub: 978-973-46-3966-3

ISBN PDF: 978-973-46-3967-0

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sophie
KINSELLA

Noaptea nunții

Traducere din limba engleză
de Mihaela Doagă

POLIROM
2013

— Cum e vorba aia, adaugă el pe un ton răsunător, găsiți-vă o cameră undeva.

Simt cum mă îmbujorez. Nu băteam chiar așa tare la ochi.

— Suntem în luna de miere, ripostez.

— Felicitări.

Pare impasibil.

— Sper că drăguțul tău o să se spele pe mâini înainte să se atingă de mâncare.

Acritură.

Mă uit cu coada ochiului la Ben și ne mutăm amândoi pe fotolii. Freamăt toată. Vreau ca mâinile lui să revină unde erau, la ce făceau adineauri.

— Mda. Hm. Niște cașcaval? îi întind farfuria.

— Nu, mersi, se încruntă îmbufnat.

E un chin. Mă uit la ceas. N-au trecut decât două minute. Va trebui să ne umplem cumva timpul. De asta avem nevoie. De ceva conversație.

— Îmi place la nebunie cașcavalul Emmental, încep. Ție nu?

— Îl detest.

— Serios? Înregistrez mental această informație nouă despre el. Oh. Habar n-aveam că nu-ți place.

— Mi s-a luat de el în anul în care am locuit la Praga.

— Ai locuit la Praga? întreb curioasă.

Sunt intrigată. Habar n-aveam că Ben a locuit în străinătate. Sau că nu-i place cașcavalul Emmental. Țasta e marele avantaj când te măriți cu cineva *fără* să fi trăit ani întregi împreună înainte. Descoperi lucruri noi. Am pornit într-o aventură în care ne descoperim unul pe altul. Ne vom petrece întreaga viață explorându-ne unul pe celălalt. Descoperindu-ne secretele. Nu vom deveni niciodată genul de soți care așteaptă, taciturni, nota de plată pentru că știu totul unul despre celălalt și nu mai au ce să-și spună.

— Așadar... la Praga? Cum așa?

— Nu-mi mai amintesc, ridică el din umeri. S-a întâmplat în anul când am învățat figuri de circ.

Figuri de circ? La asta chiar nu mă așteptam. Sunt pe punctul să-l întreb ce alte chestii a mai făcut când din telefonul lui vine semnalul de mesaj și-l scoate din buzunar. În timp ce citește, fruntea i se încrețește de furie și îl privesc îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva?

— E de la Lorcan. N-are decât să se ducă-n mă-sa.

Iar Lorcan. De-abia aștept să-l cunosc pe Lorcan ăsta. De fapt, îi sunt chiar recunoscătoare. Dacă nu i-ar fi zis lui Ben ce i-o fi zis, Ben n-ar fi dat fuga la biroul meu și n-aș fi avut cea mai romantică experiență din viața mea.

Îi ating brațul, încercând să-l consolez.

— Nu e, totuși, cel mai vechi prieten al tău? N-ar trebui să vă împăcați?

Mă uit peste umărul lui și surprind o frântură din mesaj.

Nu poți fugi de aceste decizii, Ben. Știi că toată lumea a muncit din greu și dacă dispari acum e pur și simplu

Ben trage telefonul într-o parte și nu-mi vine să-l întreb dacă pot să citesc și restul.

— Ce decizii? întreb timid.

— E doar o porcărie plicticoasă, zice, uitându-se încruntat la telefon. Și nu *fug*. Pentru Dumnezeu! Faza cu Lorcan e că vrea să fac totul în felul lui. S-a obișnuit să fie șeful când trăia tata. Ei bine, lucrurile s-au schimbat.

Scrie ceva rapid, împungând furios tastele. Primește aproape imediat răspuns și înjură înfundat.

— Priorități. Îmi vorbește el mie de *priorități*. Eu mi-am găsit o *viață*. Fac ce ar fi trebuit să fac acum cincisprezece ani. Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine de-atunci. Acum am fi avut zece copii.

Simt un val copleșitor de dragoste. Vrea o familie mare! N-am vorbit despre asta până acum, dar speram sincer că își dorește și el o droaie de copii. Poate patru. Poate chiar șase!

— Putem să recuperăm.

Mă aplec și-l sărut pe gât. După câteva secunde, lasă telefonul să cadă pe fotoliu.

— Știi ce? zice. Nu contează nimic altceva în afară de noi.

— Exact, găfâi.

— Îmi amintesc când m-am îndrăgostit de tine. Era în ziua când ai făcut roata pe plajă. Făceai plajă pe stânca aceea, în mijlocul mării. Ai plonjat de pe stâncă și ai înotat până la plajă și, în loc să mergi normal, ai făcut roata tot drumul. Nu cred că știai că te urmărește cineva.

Îmi amintesc și eu momentul acela. Îmi amintesc senzația pe care mi-o dădea nisipul neted sub palme. Părul care-mi atârna peste cap. Eram suplă și athletică. Aveam un abdomen ferm.

Și, *evident*, știam că mă urmărește.

— Mă înnebunești, Lottie. Mâinile lui își croiesc iar drum sub fusta mea. Dintotdeauna.

— Ben, *nu putem*. Mă uit cu coada ochiului la domnul în vârstă, care îmi întâlnește privirea deasupra ziarului. Nu aici.

— Nu mai pot.

— Nici eu. Iar mă trec toți fiorii. Dar trebuie.

Mă uit din nou la ceas. N-au trecut decât zece minute. Oare cum o să rezistăm?

— Hei. Ben îmi întâlnește privirea și-mi vorbește șoptit. Ai fost la toaletele de aici? Sunt foarte mari. Face o pauză. Și unisex.

Râd înfundat.

— Doar nu sugerezi...

— De ce nu? întrebă, cu o sclipire în ochi. Te bagi?

— Acum?

— De ce nu? Mai sunt douăzeci de minute până la îmbarcare.

— Nu știu...

Șovăi, în mine se dă o luptă. Nu e chiar cum mi-am imaginat că va fi noaptea nunții – o partidă fulger în buda de la Heathrow. Pe de altă parte, nu mi-am dat seama c-o să tânjesc cu atâta disperare s-o fac.

— Cum rămâne cu noaptea nunții? Fără să vreau, mă agăț de planul inițial. Cum rămâne cu ideea că trebuia să fie ceva special și romantic?

— O să fie oricum. Se joacă încet cu lobul urechii mele, stârnind valuri de senzații care-mi coboară pe ceafă. Țsta nu e evenimentul de gală. E avan-premiera. Degetele lui tocmai mi-au găsit breteaua de la sutien. Și, sincer, dacă n-o facem în curând, o să explodez.

— Și eu, zic, reținându-mi cu greu un geamăt. OK, du-te tu înainte. Găsește un loc.

— Îți trimit sms.

Se ridică și se îndreaptă rapid spre toaletele unisex. Eu mă sprijin de spătarul scaunului, încercând să nu izbucnesc în râs. E așa de liniște și o atmosferă așa de apăsătoare aici, încât nu știu cum o să ne iasă figura.

Îmi scot telefonul în așteptarea mesajului și, din impuls, apăs pe numărul lui Fliss. Glumeam adesea pe seama celor care fac sex în avion. Nu rezist tentației de a-i spune, așa că-i trimit un sms rapid:

Te-ai întrebat vreodată cum e s-o faci în toaletă la aeroport? O să-ți spun eu.... ☺

Nu mă aștept să-mi și răspundă. E un mesaj stupid, în glumă. Așa că-mi pică fața când, peste o secundă, primesc răspunsul:

NU!!!! N-o face! Nu-i o idee bună! Așteaptă să ajungi la hotel!!!!!!

Mă chiorăsc uimită la telefon. Care-i treaba? Tastez repede un alt mesaj:

Stai calm, suntem căsătoriți ☺

Iau o gură de apă, apoi aud iar semnalul de mesaj. De data asta e un sms de la Ben.

A treia cabină pe stânga. Bate de două ori.

Simt un fior minunat și-i răspund:

Vin.

Chiar când îmi iau geanta, văd c-am primit un mesaj nou de la Fliss:

Cred sincer c-ar trebui să aștepți!!!! Rezistă până la hotel!!!!

Devine enervant. I-am trimis mesajul doar să mă amuz, nu să-mi țină o predică. Oare de ce se teme, c-o să fim prinși și cumva o s-o asocieze cineva cu mine și prețioasa ei revistă o să fie compromisă? Îi trimit un răspuns îmbufnat:

Nu-i treaba ta.

Traversez salonul, tremurând efectiv de nerăbdare. Bat de două ori la ușa cabinei nr. 3 și, când Ben mă trage înăuntru, e deja pe jumătate dezbrăcat.

— O, Doamne. O, Doamne...

Gura lui e deja lipită de a mea, mâna lui îmi atinge părul, acum îmi desface sutienul și eu mă chinui să-mi scot chiloții. Nu m-am mai mișcat niciodată atât de repede. Nu mi-am mai dorit niciodată s-o fac în așa viteză. N-am mai tânjit niciodată așa de tare s-o fac.

— Sst! ne tot șoptim unul altuia în timp ce ne izbim de pereții cabinei.

Slavă Domnului că sunt solizi. Ne instalăm cât de rapid putem într-o poziție convenabilă, Ben e

lipit de perete, gâfâim amândoi ca niște locomotive, îmi închipui c-o să dureze cam zece secunde...

— Prezervativ? șoptesc.

— Fără. Îmi întâlnește privirea. E OK?

— Da.

Mă simt și mai emoționată. Poate rămân însărcinată!

— Hei, se oprește brusc. Ai prins gust pentru vreo chestie mai ciudată de când am făcut-o ultima oară? Ceva ce-ar trebui să știi?

— Oarecum, spun, gâfâind, trăgându-mi fusta și mai sus. Îți zic dup-aia. Hai *odată*.

— OK! Stai să...

Bum-bum-bum!

Aud bătăi în ușă, cât pe-aci să fac atac de cord, și mă lovesc cu genunchiul de bazin. *Ce? Ce?*

— Mă scuzați? se aude o voce de femeie. Sunt managerul salonului. E cineva înăuntru?

La naiba.

Am amuțit. Am încremenit. Eu și Ben ne uităm panicați unul la altul.

— Puteți să deschideți, vă rog?

Piciorul meu e încă încolăcit în jurul mijlocului lui Ben. Celălalt se sprijină pe vasul de toaletă. Habar n-am pe unde mi-o fi lenjeria. Mai grav, trupul meu palpită încă de dorință.

N-am putea s-o ignorăm pur și simplu? Să ne vedem de treabă? La o adică, ce pot să ne facă?

— *Continuăm?* îi șoptesc lui Ben. *Foarte încet?*

Gesticulez ca să mă fac înțeleasă și colacul de toaletă scoate un scârțâit. *La naiba!*

— Dacă nu ieșiți, mă tem că va trebui să descui cu dublura.

Au o dublură la cheia de la toaletă? Ce-i asta, suntem într-un stat fascist?

Gâfâi la fel de tare ca înainte. Dar acum e de frustrare. Nu pot. Nu pot să-mi consum căsătoria când managerul salonului stă la nici douăzeci de